

- posiłkowo dla żądania stwierdzenia nieważności lub zmiany art. 3 decyzji, przekazanie sprawy do Sądu po to, aby orzekł on co do prawa zgodnie z wyrokiem Trybunału;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz zapłatą wydatków, jakie ADM poniosła zarówno w postępowaniu przez Sądem, jak i w postępowaniu przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia:
 - a) oddalając argumentację przedstawioną przez ADM, zgodnie z którą podwyższenie grzywien na podstawie wytycznych nie było konieczne dla zapewnienia wdrożenia wspólnotowej polityki konkurencji;
 - b) nie udzielając odpowiedzi na argumentację przedstawioną przez ADM, zgodnie z którą na podstawie dowodów można byłoby stwierdzić brak oddziaływania naruszenia na rynek, gdyby rozmiar rynku był zwiększony.
2. Sąd popełnił błąd stwierdzając, że Komisja zastosowała we właściwy sposób kryteria zawarte w wyroku w sprawie Pioneer ⁽¹⁾ oraz że uzasadniła swoje dyskrecjonalne uprawnienia w zakresie podwyższenia grzywien, zarówno ogólnie, jak i w niniejszym przypadku.
3. Sąd naruszył zasady prawne mające zastosowanie w przypadku obliczania grzywien, zezwalając Komisji na nieuwzględnianie jako właściwego punktu wyjścia obrotu zrealizowanego dzięki danemu produktowi w EOG będącym stosownym punktem wyjścia.
4. Sąd naruszył zasadę, zgodnie z którą Komisja powinna przestrzegać zasad, które nałożyła sama na siebie:
 - a) uznając, że Komisja może wykazać istnienie oddziaływania na rynek bez potrzeby udzielania odpowiedzi na argumentację ADM, w myśl której nie wykazano istnienia żadnego właściwego rynku gospodarczego;
 - b) zezwalając na to, aby Komisja nie uwzględniła zaprzestania naruszenia jako okoliczności łagodzącej.
5. Sąd naruszył zasadę równego traktowania, uznając występowanie czynników pozwalających odróżnić znaczenie niższe grzywiny nałożone w sprawie Fosforan cynku ⁽²⁾, którą można bezpośrednio porównać do niniejszego przypadku.
6. Sąd odwrócił ciężar dowodu poprzez zażądanie wykazania przez ADM, iż ceny byłyby identyczne „nawet w braku kartelu”.
7. Sąd naruszył art. 81 traktatu WE:
 - a) niewłaściwie stosując prawo dotyczące karteli;
 - b) stwierdzając antykonkurencyjny charakter zachowania uczestników spotkania odbytego w Anaheim w czerwcu 1995 r.

8. Sąd wypaczył dowody:

- a) stwierdzając, iż wycofanie ADM nie zostało poparte dowodami przedstawionymi przez innych uczestników naruszenia;
- b) stwierdzając, iż dowodem na to, że w czerwcu 1995 r. odbyło się spotkanie, była pochodząca z tego okresu notatka sporządzona przez Roquette na spotkaniu.

⁽¹⁾ Sprawy połączone 100-103/80 SA Musique Diffusion Française i in. przeciwko Komisji, Rec. z 1983 r., str. 1825.
⁽²⁾ Dz.U. L 153, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-59/02 Archer Daniels Midland Company przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 15 grudnia 2006 r. przez Archer Daniels Midland Co.

(Sprawa C-511/06 P)

(2007/C 56/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Archer Daniels Midland Co. (przedstawiciele: Prof. Dr. C. Lenz, L. Martin Alegi, E. Batchelor i M. Garcia, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku, w zakresie, w jakim oddalono w nim skargę na decyzję wniesioną przez ADM;
- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji, w zakresie, w jakim odnosi się on do ADM;
- ewentualnie w stosunku do żądania drugiego zmianą art. 3 decyzji poprzez uchylenie lub obniżenie grzywiny nałożonej na ADM,
- ewentualnie w stosunku do żądania drugiego i trzeciego przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, zgodnie z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Trybunał Sprawiedliwości,

— w każdym razie obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami ADM poniesionymi w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował przepisy o prawie do obrony ustalając, iż Archer Daniels Midland Company (ADM) została rzetelnie poinformowana o faktach, na których oparła się Komisja uznając ją za lidera.
2. Sąd Pierwszej Instancji naruszył istotne wymogi proceduralne pozwalając Komisji oprzeć się na sporządzonym przez FBI streszczeniu wywiadu, przeprowadzonego z pracownikiem ADM jako dowodzie na okoliczność odgrywania przez nią roli „lidera”.
3. Sąd Pierwszej Instancji wypaczył dowody, uznając za potwierdzone oświadczenie Cerestar dotyczące odgrywania przez ADM roli „lidera”.
4. Sąd Pierwszej Instancji nie uzasadnił powodów oddalenia zarzutu ADM, że fakt, iż Cerestar nie udało się jednoznacznie określić lub przedstawić szczegółowych informacji na temat spotkań Sierpa, podważa oświadczenie Cerestar że, ADM przewodziła tym spotkaniom,
5. Sąd Pierwszej Instancji błędnie stwierdził, iż ADM nie może podważać prawidłowości oświadczenia Cerestar, ponieważ nie dokonała tego w toku postępowania administracyjnego.
6. Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę, w myśl której Komisja powinna przestrzegać reguł, które sama dla siebie ustanowiła:
 - (a) zezwalając Komisji na nieuwzględnienie zakończenia naruszenia jako istotnej w tej sprawie okoliczności łagodzącej
 - (b) utrzymując, że Komisja wykazała wpływ na rynek bez definicji rynku właściwego
7. Stosując komunikat w sprawie współpracy Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę uzasadnionych oczekiwań stwierdzając, że ADM odgrywała rolę lidera oraz, że nie mogła ona skorzystać ze stosowania części B komunikatu w sprawie współpracy,
8. Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował zasadę uzasadnionych oczekiwań uznając, że oświadczenia Komisji w toku postępowania administracyjnego nie wzbudziły uzasadnionych oczekiwań, co do tego, że kara ADM zostanie zmniejszona na podstawie części B komunikatu w sprawie współpracy.

Odwołanie wniesione w dniu 18 grudnia 2006 r. przez Armacell Enterprise GmbH od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 10 października 2006 r. w sprawie T-172/05 Armacell Enterprise GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-514/06 P)

(2007/C 56/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Armacell Enterprise GmbH (przedstawiciel: O. Spuhler, Rechtsanwalt)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 października 2006 r. w sprawie T-172/05;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Trybunałem;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie R 552/2004-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz kosztami postępowania przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji oparty jest na błędnej wykładni przesłanki podobieństwa znaku towarowego z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej: „RWZT”). Wnosząca odwołanie podnosi również, że niezbadanie przez Sąd Pierwszej Instancji kwestii podobieństwa znaku towarowego z punktu widzenia anglojęzycznego kręgu odbiorców stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego w rozumieniu art. 63 ust. 2 RWZT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, str. 1.